

Krupnova L. Legal Status of State Executive Service Department of Main Regional Offices of Ministry of Justice of Ukraine

The peculiarities of legal status of the Department of the State Executive Service of the Main Regional Offices of the Ministry of Justice of Ukraine have been studied in the article. The author has analyzed the powers of the indicated subject of executive proceedings, where the main ones are: organization and control of the implementation of the compulsory execution of the decisions in the cases provided by law, by the relevant department of the compulsory execution and the department of the state executive service of the main regional offices of justice of the Ministry of Justice of Ukraine in the Autonomous Republic of Crimea, regions, Kyiv and Sevastopol; the results of the activities on the issues of compulsory execution of the decisions of the relevant department of the compulsory execution of the decisions, etc. The author has revealed the shortcomings in formalization of control and organizational authorities of the studied subject regarding private executors. It has been emphasized that the lack of such powers has negative consequences, in particular, executive districts actually remain without administrative supervision by the authorized subject. This is especially dangerous in terms of the approbation of the institution of private executors, which would require regulatory and legal changes at the initial stage. The list of these powers is suggested to complement with the organization and control of the activities of private executors within a particular executive district. The author has analyzed the regulatory and legal basis of the activities of the studied subject, in particular, the issue of the compliance of regulatory acts that determine the status of the subject with new legislative acts in the field of executive proceedings. Special attention has been paid on the integrity of the state legal policies and the role of the studied subject within its provision. It has been established that the legal status of the Department of the State Executive Service of the Main Regional Offices of the Ministry of Justice of Ukraine is not clearly defined at the legislative and regulatory levels. There is a certain inconsistency of some normative and legal acts, which prevents to construct a clear hierarchy closed system of the state agencies of the compulsory execution of the decisions. It is one of the factors, which negatively affects the efficiency of the specified scope of the activities.

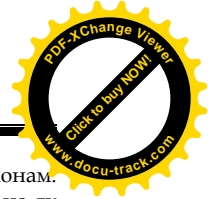
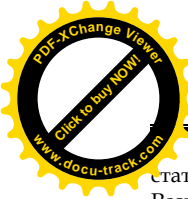
Key words: *executive proceedings, subjects of executive proceedings, compulsory execution of judgments, legal status, powers, legislation, regulations, legal policy.*

УДК 351.773:351.741:616.9

М. Ф. Недоступ

ПОІНФОРМОВАНІСТЬ З ПРОБЛЕМ ВІЛ/СНІДУ ТА ФОРМУВАННЯ БЕЗПЕЧНОЇ ПОВЕДІНКИ ПРАЦІВНИКІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

У статті розглянуто питання поінформованості з проблем ВІЛ/СНІДУ серед працівників Національної поліції. Проведене дослідження засвідчило про достатню обізнаність працівників поліції щодо проблем ВІЛ/СНІДУ. Деяке спрощене уявлення більшості правоохоронців стосовно відповідальності за протидію епідемії СНІДУ є наслідком недостатнього усвідомлення ризику ВІЛ-інфікування загалом усього населення. Також серед опитаних існують певні прогалини в знаннях щодо ситуації та політики з протидії ВІЛ/СНІДУ. Правоохоронцям бракує інформації про результативність лікування та впровадження профілактичних програм. Висловлено зацікавленість щодо

статистичних даних про поширення ВІЛ/СНІДу в Україні загалом і по регіонах. Розглянуто деякі питання безпечної поведінки поліцейських. Запропоновано як рекомендації окремим напрямом роботи налагодження більш тісної взаємодії між спеціалізованими органами по боротьбі з ВІЛ/СНІДом та правоохоронними органами.

Ключові слова: *поінформованість, ВІЛ-інфекція, СНІД, безпечна поведінка, працівники Національної поліції, Україна.*

Постановка проблеми. За оцінками Всесвітньої організації охорони здоров'я, близько 40 мільйонів жителів нашої планети хворіють на ВІЛ/СНІД, окрім того, приблизно 2,7 мільйона людей інфікуються смертоносним вірусом щорічно. На сьогоднішня організація охорони здоров'я й Об'єднана програма Організації Об'єднаних Націй з ВІЛ/СНІДу (ЮНЕЙДС) характеризують ситуацію з ВІЛ/СНІДу у світі як пандемію, що має катастрофічні демографічні наслідки для всіх країн [1].

Нашій державі в цьому процесі належить сумне лідерство в Європі за темпами розповсюдження ВІЛ/СНІДу. Усього з 1987 року в Україні офіційно виявлено більш ніж 300 тисяч випадків ВІЛ-інфекції. За час епідемії з 1987 по 2016 роки від СНІДу померло майже 43 тисячі українців. За статистичними даними Українського Центру профілактики й боротьби зі СНІД МОЗ України у 2016 році в країні зареєстровано 15245 випадків ВІЛ-інфікованих [2].

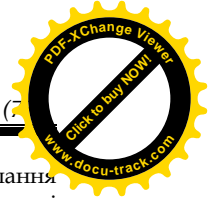
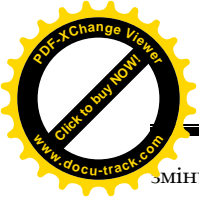
Незважаючи на те, що за останні чотири роки смертність від ВІЛ знизилася на 11%, ця проблема в Україні продовжує створювати загрозу особистості, громадській та державній безпеці [6]. До груп підвищеного ризику належать споживачі ін'єкційних наркотиків, особи, які надають сексуальні послуги за винагороду, статеві партнери споживачів ін'єкційних наркотиків. Представники цих груп часто потрапляють у поле зору працівників Національної поліції під час проведення оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності [4].

Через специфіку службової діяльності працівників Національної поліції, певні категорії працівників також є вразливими до ВІЛ-інфікування, зокрема працівники підрозділів по боротьбі з організованою злочинністю, з незаконним обігом наркотиків, дільничні інспектори, поліцейські патрульної служби. [8].

Працівники Національної поліції можуть заразитися ВІЛ у випадках поранення інструментарієм, що містить кров від споживачів ін'єкційних наркотиків (під час обшуку, затримання), потрапляння крові ВІЛ-позитивних осіб на пошкоджену шкіру, на слизову оболонку очей, рота під час проведення експертиз, надання невідкладної допомоги, застосування заходів фізичного впливу [3].

Ураховуючи актуальність проблеми ВІЛ/СНІДу в умовах сьогодення, необхідним є проведення занять щодо небезпеки зараження на ВІЛ/СНІД працівниками поліції, особливо під час виконання ними службових обов'язків.

Державі нерідко властиві зловживання владними повноваженнями та реалізація своїх інтересів на шкоду суспільним, що підтверджує її неготовність ділитися владою. Така негативна тенденція може призвести до

зміни сутності й соціального призначення держави, тому для її подолання потрібно обмеження влади, тобто контроль [1, с. 3-4]. Мається на увазі недержавний, тобто громадський (зараз серед науковців набуває поширення термін «публічний») контроль. Особливої уваги потребує з'ясування особливостей здійснення громадського контролю за функціонуванням силових структур у державі. З одного боку, вони забезпечують зовнішню та внутрішню безпеку держави (від іноземної агресії, терористичної загрози, порушень правопорядку, злочинності тощо), з іншого – можуть стати знаряддям придушення демократичних процесів та узурпації влади. Зазначимо, що Національна гвардія України (далі – НГУ) у цьому сенсі є універсальним утворенням: одночасно це військове формування та правоохоронний орган, який може оперативного діяти за умови мирного часу, надзвичайного чи воєнного стану. Тому питання громадського контролю за діяльністю НГУ викликає багато цікавих наукових дискусій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загалом проблеми ВІЛ/СНІДу в правоохоронній сфері досліджувалися в працях О.В. Бойко, О.М. Джужи, Т. Є. Семікопа та ін.

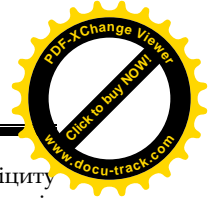
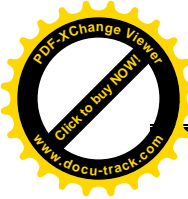
Крім того, зазначимо, що питання, які пов'язані з проблемами ВІЛ/СНІДу, висвітлюються в межах курсів з домедичної допомоги, наркології, особистої безпеки працівників Національної поліції. Проте питання формування безпечної поведінки працівників поліції під час виконання службових завдань залишається актуальним.

Формування цілей. Тому мета статті – проаналізувати рівень поінформованості працівників поліції щодо проблем ВІЛ/СНІДу та привернути їх увагу до профілактичних заходів щодо небезпеки інфікування вірусом імунодефіциту людини.

Виклад основного матеріалу. Усе це зумовило необхідність проведення спеціального опитування серед дільничних офіцерів поліції курсів підвищення кваліфікації Луганського державного університету внутрішніх справ щодо проблем ВІЛ/СНІДу. Загальна кількість опитаних складала 97 осіб.

Усвідомлення будь-якої проблем є однією з передумов формування відповідального ставлення до неї. У визначенні поняття СНІДу значна частина опитуваних надала правильну відповідь. 51,4% правильно вважає СНІД кінцевою стадією ВІЛ-інфекції. Приблизно третина респондентів ототожнюють хворих на СНІД з ВІЛ-носіями, а кожний сьомий - уявляє ВІЛ-інфекцію як невиліковне захворювання крові, але не СНІД.

Стовідсотково дільничні офіцери поліції згодні з тим, що вірус імунодефіциту потрапляє в організм людини через кров. Також абсолютна більшість правоохоронців вважає, що найбільш вірогідним шляхом зараження на ВІЛ-інфекцію є статевий шлях, а також ін'єкційний та шлях від хворої матері до дитини. Тільки 6,1% респондентів припускають як можливий варіант зараження на ВІЛ через предмети загального користування й зовсім неможливий – через поцілунків та при сумісному палінні.

Також більшість опитуваних згодна з тим, що вірус імунодефіциту передається тільки від людини до людини (94,3%). 5,7% респондентів додають до категорії переносників інфекції комах та домашніх тварин.

У відповідях на питання „Хто частіше хворіє на СНІД?“ 91,4% респондентів відзначили всі категорії, що входять до груп „ризик“ (користувачі ін’єкційних наркотиків, а також особи, які мають невпорядковані статеві контакти та гомосексуалісти). Проте понад 5,7% опитуваних вважають, що найбільш уразливими до ВІЛ-інфекції є користувачі ін’єкційних наркотиків та особи з невпорядкованими статевими контактами (2,7%).

Наступні декілька питань мали соціально-психологічний характер та демонстрували особисте ставлення до проблеми ВІЛ/СНІДу. На запитання „Якщо Ви дізнаєтесь, що серед ваших знайомих або колег є ВІЛ-інфіковані, то Ви.“ більшість (82,9%) відповіла, що „буде дотримуватися правил захисту від ВІЛ-інфекції, але спілкування не зупинятиме“. Досить значна кількість співробітників поліції (14,3%) виявила інтолерантну позицію стосовно ВІЛ-інфікованих осіб, стверджуючи, що припинять будь-яке спілкування з ними та анонімно пройдуть обстеження.

Щодо ізоляції людей, хворих на ВІЛ-інфекцію, ставлення майбутніх працівників поліції з цього питання виглядає абсолютно переконливо. Майже (91,4%) опитаних стверджували про невинуватість ізолювання ВІЛ-інфікованих осіб, тому що це є порушенням прав людини й не має ніякого медичного обґрунтування. Досить невелика кількість опитаних (5,7%) узагалі не змогла визначитися з цього питання.

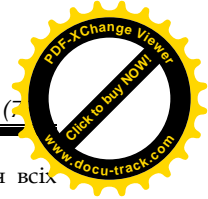
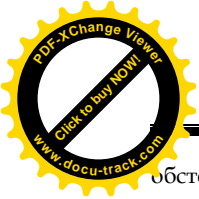
При звертанні за медичною допомогою абсолютна більшість правоохоронців налаштована вимагати проведення всіх маніпуляцій з використанням стерильних або одноразових інструментів.

Крім того, опитувані готові відвідувати лекції з проблем ВІЛ/СНІДу за власним бажанням з причин піклування за власним здоров’ям (71,4%) і більш ніж чверть респондентів (28,6%) – за наказом керівництва або з інших причин.

Більшість правоохоронців підтримують думки про те, що ризик зараження вірусом імунодефіциту людини значно зростає при частій зміні статевого партнера, при загальному користуванні шприців, голок тощо, а також від ВІЛ-інфікованої матері до дитини (94,3%).

Децо несподівані відповіді було отримано від правоохоронців на питання «чи потребують вилучення з громадського життя діти, хворі на СНІД». Тільки 51,4% опитаних згодні з тим, що такі дії слід визнати неправомірними. Водночас серед 40% опитаних дільничних офіцерів поліції панує думка, що ізоляція є необхідним заходом, оскільки знижує ризик розповсюдження ВІЛ-інфекції, а 8,6% - упевнені, що ізоляція дітей буде знижувати ризик захворювання ВІЛ-інфікованих дітей грипом та гострими респіраторними хворобами.

На питання за рахунок яких зусиль можна позбутися ризику дальшого розповсюдження ВІЛ/СНІДу більшість респондентів вказали на посилення інформаційно-просвітницької роботи серед молоді, забезпечення

обстеження вагітних на ВІЛ/СНІД, а також за рахунок дотримання всіх правил індивідуального захисту (91,4%).

54,3% опитаних вважають, що людина може бути носієм ВІЛ-інфекції і, при цьому, не знати про це, у той час як 37,1% - припускають таку можливість.

Також переконливо виглядають відповіді анкетованих щодо можливості зараження дитини від хворої матері та підвищення ступеня ураженості до інших захворювань хворих на СНІД за рахунок зниження резистентності організму. У першому випадку частка ствердних відповідей склала 97,1%, а в другому – 94,3%.

Найбільша кількість невизначених відповідей респондентів припала на питання про меншу вірогідність зараження на ВІЛ при гетеросексуальних контактах, а ніж при гомосексуальних (25,7%). Незгодних з цим твердженням виявилось 40%, тоді як згодних – 34,3%.

Досить реально оцінюють ситуацію правоохоронці й у випадку можливості повноївилікованості хворих на СНІД. Негативну відповідь на це питання дали 77,1%, а ствердну – тільки 8,6%. 14,3% опитаних у цьому питанні не визначилися.

Кілька питань торкалися ризику зараження на ВІЛ через неупшкоджену шкіру, під час здачі крові та укусу комара. Відповідно 100%, 97,1% та 80% респондентів відкидають таку можливість. Тоді як правоохоронці вважають, що при проколюванні вух такий ризик реально існує (82,9%).

Неблагополучні в соціальному плані верстви населення, на думку правоохоронців, більш схильні до захворювання на СНІД (57,1%), а 31,4% опитаних вважають, що соціальний статус не має великого значення. 11,4% опитаних не мають у цьому питанні власної думки.

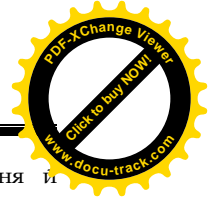
Достатню обізнаність виявили дільничні офіцери поліції й у питанні якостей вірусу імунодефіциту людини. 71,4% анкетованих вважають, що в зовнішньому середовищі вірус зберігається досить нетривалий час.

Упевнено правоохоронці визначилися з пріоритетними шляхами розповсюдження ВІЛ-інфекції в Україні. Більшість респондентів віддала перевагу статевому шляху передачі ВІЛ-інфекції (41,6%), далі - ін'єкційному (37,2%), гомосексуальному (15,7%), від хворої матері до дитини (4,6%) та інструментальному (0,9%).

Як свідчать відповіді більшості респондентів (97,1%), не існує будь-яких перешкод щодо відвідування громадських місць хворими на СНІД.

Щодо ураженості окремих категорій населення, то правоохоронцям пропонувалось оцінити ризик щодо ВІЛ-інфікування певних соціальних груп. Найбільш уражливими щодо ВІЛ-інфікування визнані споживачі ін'єкційних наркотиків (43,3%). До груп ризику респонденти також віднесли осіб, які мають багато сексуальних партнерів (35,8%), гомосексуалістів (13,1%), ув'язнених (5,7%) і молодь (2,1%).

Епідемічна ситуація щодо ВІЛ/СНІДу в Україні, на думку опитаних, становить серйозну загрозу для суспільства (80%). До другорядної проблеми ВІЛ/СНІДу відносять 17,1% анкетованих. Частина опитаних (2,9%) вважає її значно перебільшеною.

Серед більшості опитаних (57,1%) спостерігається хвилювання й тривога за долю країни у зв'язку з епідемією ВІЛ/СНІДу. Занепокоєння викликають відповіді 40% респондентів, які сприймають інформацію про ВІЛ/СНІД як звичайну, а в 2,9% анкетованих ця проблема взагалі викликає роздратування.

Для вивчення готовності працівників правоохоронної сфери до формування толерантного ставлення щодо людей, які живуть з ВІЛ/СНІДом, до опитувальника були включені спеціальні твердження. Отже, більшість опитаних (85,7%) уважають, що громадськість має право знати про те, що в суспільстві є люди, які мають ВІЛ/СНІД. Таку позицію більшості опитуваних правоохоронців підтверджує їх ставлення до більш активного й широкого залучення ВІЛ-позитивних людей до суспільного життя (8,6%). Дехто вважає, що хворі на СНІД самі винуваті в тому, що з ними сталося (2,9%).

20% правоохоронцям бракує статистичних даних про поширення епідемії по регіонах України й такій же кількості респондентів – інформації про результати дії профілактичних програм. Потреба в інформації щодо специфічних лікувальних заходів хвилює 28,6% респондентів.

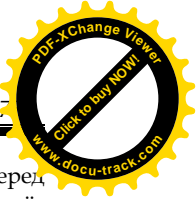
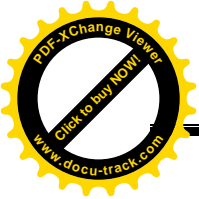
Здебільшого правоохоронці не підтримують ідею раннього інформування батьками підлітків щодо проблеми ВІЛ/СНІДу (2,9%) і запровадження реклами презервативів на телебаченні (11,4%). Але більшість респондентів згодні з твердженням, що керівники підприємств, які звільняють хворих на СНІД, повинні притягуватися до кримінальної відповідальності (54,3%). Також третина опитаних згодна з думкою, що потрібно пом'якшити законодавство стосовно жінок, які займаються комерційним сексом (31,4%).

Ранжування респондентами основних соціальних проблем в Україні виявило головні пріоритети боротьби з ними. Правоохоронці визнали проблему ВІЛ/СНІД на сьогодні одну з головних (16,3%) разом зі злочинністю (35,2%) та наркоманією (24,7%).

Проведене дослідження засвідчило про достатню обізнаність працівників поліції щодо проблем ВІЛ/СНІДу. Деяке спрощене уявлення більшості правоохоронців стосовно відповідальності за протидію епідемії СНІДу є наслідком недостатнього усвідомлення ризику ВІЛ-інфікування загалом усього населення. Також серед опитаних існують певні прогалини в знаннях щодо ситуації та політики з протидії ВІЛ/СНІДу. Передусім правоохоронцям бракує інформації про результативність лікування та впровадження профілактичних програм. Вони висловили зацікавленість щодо статистичних даних про поширення ВІЛ/СНІДу в Україні загалом і по регіонах.

Крім того, працівники поліції під час виконання своїх службових обов'язків повинні уникати зараження ВІЛ-інфекцією.

Тому, на наш погляд, є актуальним питання забезпечення особистої безпеки працівників поліції при здійсненні ними оперативно-службової діяльності та інших специфічних функцій [7].

Важливим аспектом зниження ризиків зараження ВІЛ/СНІД серед працівників поліції під час виконання службових обов'язків є підвищення їх рівня знань про правила поводження з ВІЛ-позитивними особами.

Небезпека зараження в процесі професійної діяльності в співробітників поліції може виникнути: при пораненні шкіри або слизових оболонок під час проведення обшуку; при роботі з особами, які проявляють агресивність або навмисне себе поранили, коли пролита кров або інша біологічна рідина.

Ризиком зараження для працівників, які проводять обшук є: укол голкою або іншим гострим предметом, який може містити залишки крові; потрапляння крові або інших біологічних рідин на відкриту рану чи в садно на шкірі або на слизову оболонку.

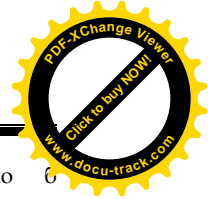
Тому працівник поліції, який виконує обшук, повинен дотримуватися таких правил: заклеїти попередньо медичним пластирем усі порізи або садна на шкірі рук; одягати на час обшуку шкіряні рукавички, особливо в разі обшуку тих місць, де можливий ризик порізу шкіри; особливо обережно оглядати одяг.

У разі агресивної поведінки затриманого ризик зараження може виникнути під час укусу, удару або уколу гострим предметом. Тому важливо, щоб працівники поліції в таких екстремальних випадках могли б захистити себе за допомогою таких заходів: заздалегідь оцінити можливість ризику; у разі виникнення конфлікту - покликати на допомогу, використовувати спеціальні засоби й спорядження для запобігання насильству.

У разі виникнення ситуації, яка привела до ризику зараження потрібно виконати таке: якщо контакт з кров'ю або іншими біологічними рідинами супроводжується порушенням цілісності шкіри (укол, поріз) - негайно видавити кров з рани, пошкоджене місце обробити одним з дезінфікуючих засобів (розчин йоду, перекис водню); ретельно вимити руки з милом під проточною водою, на рану накласти пов'язку, пластир; у разі потрапляння крові на слизові оболонки ротової та носової порожнини, очей - негайно ретельно промити місця забруднення проточною водою й по можливості продезінфікувати порожнину рота й носа - закапати 33% розчином альбудида, або використовувати розчин марганцево-кислого калію та негайно звернутися до медичного закладу для надання кваліфікованої медичної допомоги, потім - у поліклініку за місцем обслуговування для можливої екстреної профілактики й медичного контролю.

Працівникам правоохоронних органів доцільно завжди поводитися професійно й дисципліновано; ставитися до населення з повагою й уважністю; дотримуватися прав людини; не зловживати алкоголем, не вживати наркотики й не займатися їх поширенням; не здійснювати вчинків, які можуть завдати фізичної чи психологічної шкоди або страждання населенню; уникати сексуальних контактів, які можуть негативно вплинути на репутацію або здоров'я інших людей.

Працівники Національної поліції повинні розуміти необхідність значаних заходів як протидії епідемії ВІЛ/СНІДу, що знадобляться працівникам ОВС як у службовій діяльності, так і в повсякденному житті.

Висновки. Виходячи з вищезазначеного, доцільно було б запропонувати як рекомендації окремим напрямом роботи налагодження більш тісної взаємодії між спеціалізованими органами по боротьбі з ВІЛ/СНІДом та правоохоронними органами.

Використані джерела:

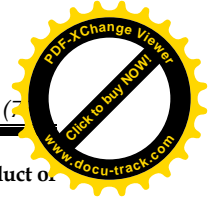
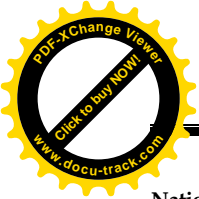
1. Глобальный мониторинг эпидемии СПИДа 2017. Индикаторы для мониторинга выполнения Политической декларации ООН по ВИЧ/СПИДу (2016). Объединённая программа Организации Объединённых Наций по ВИЧ/СПИДу (ЮНЕЙДС). Доклад Секретариата. Женева, ВОЗ, 2016 г.
2. Інформаційний бюлетень “ВІЛ-інфекція в Україні” /Державна служба України з питань протидії ВІЛ-інфекції/СНІДу та інших соціально небезпечних захворювань Міністерства охорони здоров’я України. – К., 2016. – № 46. – 38 с.
3. Захист від інфікування ВІЛ та профілактика інших небезпечних інфекційних хвороб при виконанні професійних обов’язків: Пам’ятка для працівників органів внутрішніх справ та курсантів вищих навчальних закладів МВС України. – К., 2013. – 18 с.
4. Загальносоціальна та спеціальна профілактика наркоманії та ВІЛ/СНІДу: навчально-методичний посібник // МВС України. НАВСУ; О.М. Джужа, О.Ф. Гіда, Г.І. Піщенко, С.М. Корецький. – К., 2004. – 79 с.
5. Маковецкая М. Вирус иммунодефицита человека: борьба продолжается /М. Маковецкая //Здоров’я України. – 2016. – С.70-71.
6. Про організацію роботи з попередження ВІЛ/СНІД: Вказівка МВС України від 19 січ. 2003 р. № 152.
7. Про затвердження статуту патрульно-постової служби: Наказ МВС від 28 лип. 1994 р. № 404.

Стаття надійшла до редколегії 10.06.2017

Недоступ Н.Ф. Информированность по проблемам ВИЧ/СПИДа и формирование безопасного поведения работников Национальной полиции

В статье рассмотрены вопросы осведомленности по проблемам ВИЧ/СПИДа и профилактики ВИЧ-инфекции среди работников Национальной полиции Украины, предложены пути решения данной проблемы. Проведенное исследование показало о достаточной осведомленности работников полиции по проблемам ВИЧ/СПИДа. Некоторое упрощенное представление большинства правоохранителей об ответственности за противодействие эпидемии СПИДа является следствием недостаточного осознания риска ВИЧ-инфицирования в целом всего населения. Также среди опрошенных существуют определенные проблемы в знаниях о ситуации и политики по противодействию ВИЧ/СПИДа. Правоохранителям не хватает информации о результативности лечения и внедрение профилактических программ. Высказана заинтересованность относительно статистических данных о распространении ВИЧ / СПИДа в Украине в целом и по регионам. Рассмотрены некоторые вопросы безопасного поведения работников Национальной полиции. Предложено в качестве рекомендаций отдельным направлением работы налаживание более тесного взаимодействия между специализированными органами по борьбе с ВИЧ/СПИДом и правоохранительными органами.

Ключевые слова: *информированность, ВИЧ-инфекция, СПИД, безопасное поведение, работники Национальной полиции, Украина.*

Nedostup M. Awareness on HIV/AIDS Issues and Formation of Safe Conduct of National Police Officers

The article discusses the issues of awareness of HIV / AIDS and HIV prevention among the employees of the National Police of Ukraine, and suggests ways of solving this problem. The conducted research showed that police officers are sufficiently aware of HIV/AIDS issues. Some simplistic representation of the majority of law enforcement agencies about responsibility for countering the AIDS epidemic is a consequence of a lack of awareness of the risk of HIV infection in the whole population as a whole. Also among the respondents there are certain gaps in knowledge about the situation and policies on HIV/AIDS. Law enforcers do not have enough information about the effectiveness of treatment and the introduction of prevention programs. Interest is expressed regarding the statistical data on the spread of HIV/AIDS in Ukraine in general and by regions. The issue of ensuring the personal safety of police officers in the performance of their operational and official activities and other specific functions is topical. An important aspect of reducing the risk of contracting HIV/AIDS among ATS staff in the performance of their duties is to increase their knowledge of the rules for the treatment of HIV-positive persons. Some issues of safe behavior of the National Police are considered. As recommendations, a more specific interaction between specialized HIV/AIDS authorities and law enforcement agencies was recommended as a separate line of work.

Key words: *information, HIV-infection, AIDS, safe behavior Employees of the National Police, Ukraine.*

УДК 321.1 (477)

Я. В. Чистоколяний

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ВПЛИВУ ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА ТА ЙОГО ІНСТИТУТІВ НА РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ В УКРАЇНІ

Статтю присвячено проблемам теорії та практики впливу громадянського суспільства на реформування державної служби та служби в органах місцевого самоврядування в Україні в 2014-2017 рр. Досліджено питання становлення та розвитку громадянського суспільства в Україні, а також визначено та систематизовано пріоритетні напрями впливу громадянського суспільства та його інститутів на реформування публічної служби в Україні. Зокрема, проаналізовано особливості впливу громадськості на формування вищого корпусу державної служби в Україні.

Ключові слова: *громадянське суспільство, громадськість, громадська рада, державна служба, служба в органах місцевого самоврядування, реформа публічної служби.*

Постановка проблеми. Напередодні 26 річниці з Дня проголошення незалежності України настав час підводити проміжні підсумки започаткованим у 2014-2015 рр. в Україні 62 реформам у сфері публічного управління та публічної служби, судової та правоохоронної системи, місцевого самоврядування та територіальної організації публічної влади на засадах децентралізації, економіки й інших сферах. Одні з них отримали певний успіх, а інші – завершилися, так і не розпочавшись.

Не вдаючись до детального аналізу всіх реформ, які проводилися в Україні за позначений період, а тим більше до анатомії їх перемог і поразок, відзначимо,